

növénymenhely

anyám adventi halála az egész üdvtörténetet egyetlen pontba sűrítette. egyetlen dérféher pontba. nincs mit be nem vonna. minden reggel kimegyek, hálóruhában megcsapatni magam az engesztelő faggyal. a világ istentől nem elszakadt, belőle szüntelen felszakad, anyám már magában tartva

többen voltunk, mert kevesebben emberek, de az egész platánsor vonult velünk, az áttelelő madarak vonulókká váltak, a vonulók átteleltek, ami a két pólus között van, azt hívjuk testnek, s mostantól érzem, a temető testem agglomerációs övezete, miért is lenne kevesebb az ég lombok nélkül, kiért is lennék én kevesebb, hogy a lát-hatatlan több legyen?

óév estéjén még a terasz is túl zártnak tűnt, fulladozva mentem a kertbe, az ég felé suttogtam többször, jó utat mamácska, jó utat mamácska, nem csak az év, az ég is új már neked, arcomon csillagai folynak le

leghamarabb a liliomok hervadtak el a koszorúban, három nap múlva már barnás-vizenyősre fagytak, meglehet minden liliom vízi liliom, kistestvérem csupa fehér liliomos koszorúja, a rózsák tartották magukat, leginkább a vörös rózsák, azokban hosszú ideig nem tett kárt a fagy, lehet ez még anyám testéből fakadt mikroklíma, a szirmoknak adott turgor, növénymenhely, sub rosa-specie maternitatis, a koszorúkat kistestvéremhez bíztuk, az enyém fehér rózsákból, és a szélén liliomokból köttette, az ártatlanság mindig vélelem marad, a test növényi inflálódása nem tagadja, meghaladja a feltámadást

ma először álmodtam anyámmal, eddig csak felriánásaim voltak, rám törő szorongás. de túl a hold és vénusz együtt állásán, azt álmodtam, hogy sokkal jobban van, hosszú beszélgetést tudok vele folytatni, a haja elől tupírozva, hátul felkontyolva, felöltözve, mintha menne templomba. de egy új, általam ismeretlen gondozója van, aki amúgy szerintem nem túl jó. miközben azon gondolkodom, miért küldtük el akkor a régi gondozóit, és érzem, van valami, ami mögé nem tudok kerülni, csak beszédkényszerből mondom neki, lehet, mama azért vagy jobban, mert új gondozód van. mire a mama elkezd zokogni: hogy lennének követőid, mikor magad sem tudod ki vagy? én már az öntudatlanságig vagyok önmagam. a csend, amit isten először vesz magához. sokszor tud először venni. hiába nyúlsz egyszerre vele a tálba. mikor engem vett először magához, gregorián csend lett. tonzúrázatlan unisolo mystica, kezem kezébe mártva. nevezheted ezt árulásnak? elég a tenger lábmosásnak.